

ԲԱՆԱՍՏԵՂՄԱԿԱՆ

ՏԱՐ ՄԵԶ, Ո՛Վ ՆԱԻ

ԶՈՆ ՀԱՅՐԵՆԱԴԱՐՁ ԿԱՐԱԿԱՆԻՆ

Տա՛ր մեզ, ո՛վ նաւ,
 Դէպի երկիրն հայրենական.
 Որ տակաւին մինչեւ երէկ,
 Մեզի համար լոկ յո՛ւշ էր դառն՝
 Անցեալ փառովն ու փորձութեամբն իր անասնման.
 Որ՝ դեռ երէկ,
 Իբրեւ շրմորն ու շունչ նորոգ,
 Մեզի համար յոյս մըն էր լոկ.
 Եւ որ՝ հիմա,
 Եղբայրական ազգերուն հետ իր հարեւան,
 Մութ ու ստոր ոյժերուն դէմ հսկայական՝
 Իր պայքարէն վերջ սպառիչ,
 — Նո՛րէն կայտառ, նո՛րէն կտրին —
 Կառօտին դէմ՝ զաւակներուն իր հեռակայ,
 Մայրական գիրկն իր կը բանայ:

Տա՛ր մեզ, ո՛վ նաւ,
 Դէպի երկիրը Նայիրեան.
 Ուր՝ մեր նախնիք — յաւէտ արի, աշխատունակ —
 Սընեք, սիրեք, ու ոգորեք են շարունակ,
 Ոյժերուն դէմ թեմամական,
 Որպէսզի միշտ ապրին ազա՛ս
 Իրենց հողին վրայ հաւազաս:

Տա՛ր մեզ, ո՛վ նաւ,
 Դէպի երկիրն արմենական.
 Ուր՝ դարերով
 Ժողովուրդն իր քաջակորով,
 Սոսկ գոյութեան գուպարին հետ անագորոյն՝
 Մըղեց միշտ մա՛րտն՝ աւելի բարձր, աւելի բաւուն,
 Իր ոգեղէն, իր լուսեղէն լինելութեան:

Տա՛ր մեզ, ո՛վ նաւ,
 Նորահաստս

Ու նորագաս
 Երկիրը մեր սովեսական.
 Որ՝ երէկի համասարած աւերին դէմ,
 Յաղթ ու հրպարս, արդ կը հեւա՛յ,
 Ասեղծագործ ոյժի թափովն համայնական.
 Որ՝ զերթ փիւնիկ՝
 Հուրին մէջէն Հոկտեմբերեան,
 Նորակենցա՛ղ ու երջանիկ,
 Կը սաւառնի դէպի գալիքն արփիական:
 Տար մեզ հոն, նա՛ւ...

Ն. ԿԱՏԱՐ

ԽՈՐՀՈՒՐԴԻՆ ՄԷՋ ԻՐԻԿՈՒԱՆ

Իրիկուան մէջ ծառերն ամէն պարտէզին
 Թեւասարած ծերունիներ են լոին,
 Որոնց ի տես իմ սա հոգիս մեծաւոր
 Կ'ըզայ անոնց մտեմութիւնն հետօրօր:

Ու բարձրացող աղօթքին մէջ ծառերուն
 Ես կ'ընդգզամ խաղաղութիւն մը անհուն,
 Խաղաղութիւնն հոգիներուն՝ որ հիմա
 Չայն կը հայցեն զերթ երկնի մանանայ...

Մինչ ծխնելոյզն հանդիպակաց գործասան
 Կ'արձակէ իր ծուխը վերջին, որ նման
 Բարձրադիր ու անեւած խոռո բուրվառի՝
 Իր յետին խունկն արդ կը վառէ, կ'սպառի...

Ու դեռ անդին՝ հազար երանգ՝ որ տակաւ
 Հորիզոնին կ'ընծայեն փալ մը անբաւ,
 Ու անոնց դէմ՝ Տղայ մը որ երկիւղած՝
 Կ'աղօթէ լո՛ւռ, բացած հոգին առ Աստուած:

1947, Գահիրէ

ԴԱԻԻԹ ՇԱՀԼԱՄԵԱՆ